

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce **H. S. H.**, nar.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem
zastoupený Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-760/ZA-ZA11-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci a již zjištěný skutkový stav vyložil naprosto neprávne a v rozporu se skutečností, přičemž tak dochází ke zcela nesprávným závěrům. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje požadavky dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen s. ř.) a je nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné.
3. Dále namítá, že se žalovaný dostatečně nezabýval možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a dostatečně nezdůvodnil jeho neudělení. Žalobce na území pečuje o svého nezletilého syna, který je vážně nemocen a je nucen pravidelně podstupovat hospitalizace z důvodu srdeční choroby. Syn žalobce na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu a dle lékařské zprávy pro něj není vhodné cestování leteckou dopravou. V případě žalobce, zejména s ohledem na zdravotní stav jeho syna je dán důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 32 Az 35/2020-63 ze dne 23. 2. 2023 ve věci mezinárodní ochrany jeho manželky, který ve svém odůvodnění uváděl, že jedním z důvodů zvláštního zřetele hodných k udělení humanitárního azylu může být osobní péče rodiče o vážně nemocné nezletilé dítě, kterému není doporučeno opustit území České republiky (dále jen „ČR“) ze zdravotních důvodů. Krajský soud v Brně konstatoval, že je nutné posoudit, zda by ve věci žalobcovy manželky nebylo „nehumánní“ neposkytnout humanitární azyl. Dle názoru žalobce žalovaný toliko odkazuje na možnost vycestování celé rodiny do Vietnamu, avšak opomíjí závěry z lékařské zprávy, že cestování leteckou dopravou pro syna žalobce je rizikové.
4. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku naplnění důvodů pro přiznání azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalobce má odůvodněný strach z pronásledování. Stran důkazního břemene ve vztahu k udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), dle které je zapotřebí tzv. přiměřené pravděpodobnosti k udělení azylu (rozsudek ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006). Žalobce je přesvědčen, že žalovaný vychýlil důkazní břemeno velmi výrazně v neprospěch žalobce.
5. Žalobce má rovněž za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť není v nejvlastnějším zájmu dítěte, nezletilého syna, o kterého žalobce pečuje, a který je vážně nemocen.
6. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobci hrozí v případě navrácení do země původu trest smrti, nebo trest doživotí bez možnosti propuštění na svobodu, jelikož byl na území České republiky (dále jen ČR) dříve odsouzen za drogovou trestnou činnost. Vietnam nedodržuje minimální mezinárodní standardy lidských práv v oblasti trestní justice, ani v oblasti vězeňství, kdy je téměř pravidlem, že v tamních věznicích dochází k porušování čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „EÚLP“).
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, popírá oprávněnost žalobních námitek uvedených žalobcem a nesouhlasí s nimi. Napadené rozhodnutí považuje za bezvadné, zákonné a správné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Případ žalovaný posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si veškeré podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Nejistil

žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný podotýká, že nejlepší zájem dítěte nepatří mezi taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Okolnosti, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu soukromého a rodinného života a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, jsou však pouze výjimečné. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné. Tyto výjimečné okolnosti nebyly v případě žalobce dány. Žalovaný nijak nebrání odpovědnosti zákonných zástupců nezletilého. Je na žalobci, aby si svůj pobyt na území ČR pokusil zlegalizovat prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

8. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé:
9. Dne 6. 6. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 11. 6. 2024 poskytl žalobce údaje k podané žádosti, v nichž uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, není v žádné politické straně ani skupině, nikdy se politicky neangažoval. Je bez náboženského vyznání. Je ženatý, má tři děti (zletilou dceru a nezletilého syna a dceru), manželka i děti žijí v ČR, mají zde trvalý pobyt. Žalobce naposledy ve vlasti žil v obci X (X). Z Vietnamu poprvé odcestoval v roce 1989, od té doby navštívil vlast několikrát, naposledy vycestoval v srpnu roku 2016 letecky do ČR. Cestovní doklad ztratil v roce 2022, nový si nevyřídil. Neměl udělena žádná víza ani povolení k pobytu v jiných státech Evropské unie. V ČR měl od roku 1998 platné pobytové povolení za účelem podnikání. Toto je jeho první žádost o mezinárodní ochranu. Je zdravý, nemá žádné zdravotní potíže. V ČR byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 10 let za spáchání drogového trestného činu, ve výkonu trestu pobýval pět let v letech 2016 až 2022. Důvodem podané žádosti je, že chce zůstat v ČR a společně zde žít se svými dětmi.
10. Téhož dne žalovaný s žalobcem provedl pohovor, v němž nad rámec výše uvedeného sdělil, v případě návratu do vlasti by se cítil jako „na dovolené bez rodiny“. Neměl by kde bydlet, ve vlasti má pouze sourozence. Žalobce chce v ČR získat legální pobyt, pracovat zde a setrvat zde se svým nemocným synem, který má problémy se srdcem. Aktuálně žalobce finančně podporuje jeho zletilá dcera. Manželka žalobce je rovněž žadatelkou o mezinárodní ochranu. Ve vlasti nikdy žádné problémy neměl. Žádal o pobytové povolení za účelem sloučení rodiny v ČR, jeho žádost ale byla zamítnuta.
11. Žalobce měl v ČR pobytové oprávnění z důvodu podnikání ode dne 27. 4. 2006, tento mu byl pravomocně zrušen ke dni 21. 3. 2019, jelikož byl dne 28. 3. 2018 odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně v délce 10 let rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. X, který nabyl právní moci dne 20. 7. 2018 po rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 7. 2018, sp. zn. X. Po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody mu byl dne 12. 5. 2022 udělen výjezdní příkaz na 30 dnů. Jelikož žalobce nevycestoval z ČR, k legalizaci svého pobytu zvolil žádost o mezinárodní ochranu.
12. Žalobce doručil písemné vyjádření k podkladům žalovanému dne 22. 8. 2024, ve kterém uvedl, že pečuje o nezletilého syna, který je vážně nemocný a podstupuje hospitalizace z důvodu srdeční choroby. V současné době je vyloučeno vycestování nezletilého. Žalobce se s ohledem na jeho rodinnou situaci a zdravotní stav syna domnívá, že je u něj

dán důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V případě, že by mu nebyl udělen humanitární azyl, je u něj rovněž dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, jelikož vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. K tomuto přiložil lékařskou zprávu z kardiologického vyšetření ze dne 11. 9. 2023.

13. Součástí správního spisu je: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 6. 2024; údaje k podané žádosti a protokol o pohovoru ze dne 11. 6. 2024; informace z cizineckého informačního systému; opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 26. 7. 2024; Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: červen 2024 (dále jen „Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024“); napadené rozhodnutí ze dne 30. 9. 2024.
14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
16. Soud se nejdříve zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž NSS se opakovaně k této problematice ve své judikatuře vyjadřoval, kdy konstatoval, že správní orgán má povinnost zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 s. ř.). Žalovaný správní orgán se musí věcí podrobně zabývat, brát v úvahu i situaci v zemi původu, neopomíjet souvislosti mezi tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu a negativními informacemi o jeho vlasti. Z rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004–57, vyplývá, že: „Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. Ze strany žalovaného nedošlo k porušení zásady materiální pravdy, naopak všemi tvrzeními, která žalobce uvedl v průběhu správního řízení, se dostatečně zabýval. Umožnil žalobci, aby uvedl všechny skutečnosti, které považoval za důležité a relevantní, byl s ním proveden pohovor. Dostatečně zjistil skutkový stav věci, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci ve Vietnamu a rovněž ohledně zdravotního stavu jeho nezletilého syna. Městský soud v Praze tedy nepovažuje tuto námitku za důvodnou.
17. Žalovaný se na str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl při svém pohovoru, k důvodům, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti,

příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje. Žalobce ve svých výpovědích ani jednou neuvedl případ, kdy by vůči jeho osobě došlo k jednání, které by se dalo považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

18. Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany rovněž vyplývá, že ji žalobce podal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, neboť aktuálně nemá pobytové oprávnění. Zdejší soud má tak za to, že takováto žádost žalobce byla podána účelově z důvodu legalizace pobytu poté, co ztratil pobytové oprávnění z důvodu páchaní trestné činnosti. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na usnesení NSS ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005–43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.*“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005–48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005–53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004–69.“
19. Žalobce se zjevně snaží zlegalizovat svůj pobyt na území ČR, a to formou udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Pro tento účel je však namísto azylového řízení nutné využít jiné instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Podle rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, platí, že „*poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.*“ Jejich cílem je ochrana těch osob, které jsou ve své vlasti pronásledovány či jim tam hrozí jiná vážná újma na životě, zdraví či lidské důstojnosti.“ Pokud má tedy žalobce zájem žít a setrvat na území ČR, je potřeba využít právě instituty zakotvené v zákoně o pobytu cizinců, nikoliv v zákoně o azylu.
20. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu.*
21. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

22. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu za *vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
23. Námitka žalobce o nedostatečném posouzení možností pro udělení humanitárního azylu není způsobilá obstát. Soud konstatuje, že podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Soud připomíná, že na něj není právní nárok a je jej možné udělit jen v případech zvláštního zřetele hodných. Z rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55 vyplývá, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“* (srov. i rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-3, či jeho usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32). Žalobce si je vědom, že humanitární azyl představuje kombinaci správního uvážení a neurčitého právního pojmu, které soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. hodnotí pouze omezeně (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, a ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36). K vyložení omezeného soudního přezkumu soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48 a jeho závěr, že: *„Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.“* (srov. rozsudek NSS ze dne ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, či jeho usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56).
24. Soud konstatuje, že při posuzování udělení humanitárního azylu postupoval žalovaný v souladu s požadavky kladenými judikaturou NSS. Zaměřil se na ekonomickou, rodinnou a sociální situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je praceschopný, soběstačný a zdravý. Ze zprávy dětského kardiologa ze dne 11. 9. 2023 vyplývá, že nezletilý syn žalobce trpí trikuspidální atrézií a dalšími zdravotními potížemi v souvislosti s touto diagnózou. Nezletilý byl opakovaně operován kvůli závažné vrozené srdeční vadě. Aktuálně je klinicky v dobrém stavu, čilý, jeho stav se výrazně zlepšil oproti předoperačnímu stavu. Lékař doporučil neomezovat dítě, nedoporučil závodění, umožnit mu odpočinek. Další kontrola byla naplánována za půl roku. Aktuálnější zprávu žalobce nedoložil. Soud má shodně se žalovaným, že stav syna žalobce je stabilizovaný a nic nenasvědčuje tomu, že by nebyl schopen absolvovat leteckou přepravu do Vietnamu. Žalovaný nezpochybnil zdravotní obtíže syna žalobce, současně však připomněl, že se žalobce do uvedené situace dostal vlastním zaviněním, neboť se na území ČR dopustil trestné činnosti drogového charakteru. Tvrzení žaloby, že se žalovaný nezaobíral možnostmi udělení humanitárního azylu je v rozporu se

skutečným obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný logickým a přezkoumatelným způsobem popsal situaci žalobce a zdůvodnil úvahy, proč humanitární azyl neudělil. Žalovaný se zabýval příbuzenskou vazbou na manželku a tři děti, kteří v ČR žijí a neshledal tento důvod jako důvod zvláštního zřetele hodný, neboť existence rodinných vazeb není důvodem pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti je nutné uvést, že manželce žalobce (matce společných dětí), také nebyla udělena mezinárodní ochrany a její žaloba zamítnuta (NSS č. j. 4 Azs 221/2024 – 37).

25. Žalovaný vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu a zjistil všechny rozhodné okolnosti, když žalobci umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rovněž si opatřil i dostatečné množství informací o zemi jeho původu. Tyto informace nadto splňovaly požadavky kladené na takové informace judikaturou NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81), neboť byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné.
26. Žalobce se obává návratu do vlasti kvůli svému odsouzení za drogovou trestnou činnost, kdy mu ve vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy. Ve správním řízení neuvedl, že by mu nějaká újma v zemi původu hrozila. Takto učinil až v žalobě. Správní spis neobsahoval podklady ohledně takové nově tvrzené újmy, proto soud vyzval žalovaného, aby předložil zprávy ze země původu k tvrzené újmě nového trestu za již v ČR odsouzenou trestnou drogovou činnost. Žalovaný předložil zprávu MZV ČR ze dne 16. 8. 2024, podle které zastupitelský úřad v Hanoji ani jiné členské státy Evropské unie zatím nezaregistrovaly případ, kdy by místní soudy vynesly nový rozsudek v totožném trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen v jiné zemi. Zásada ne bis in idem je uvedena přímo ve vietnamské Ústavě a je k ní během trestního řízení přihlíženo, přičemž zastupitelský úřad v Hanoji ani jiné členské státy Evropské unie nezaznamenaly případ porušení dané zásady vietnamskými orgány. Osoby navrátilí se po výkonu trestu odnětí svobody ze zahraničí taktéž nečelí perzekucím, vykonaný trest v zahraničí se do vietnamské obdoby rejstříku trestů nezapisuje a v praxi odsouzení a výkon trestu odnětí svobody v zahraničí nikoho ve Vietnamu nezajímá. Vietnam patří mezi země s nejprísnějším postihem za trestné činy spojené s výrobou, distribucí a přechováváním drog. Trestní sazba se může pohybovat od šesti měsíců odnětí svobody za vypěstování jediné rostlinky konopí či makovice až k trestu smrti. Výkonů trestu smrti pro drogové delikty v posledních letech ubývá, často bývá změněn na doživotí. Pozitivní vliv totiž měla reforma trestního zákona v r. 2015, která přinesla zúžení skutků postihnutelných trestem smrti z 22 na 18 a se kterou také došlo k upuštění od trestu smrti za přechovávání drog. Trest smrti může být nadále uložen např. za distribuci marihuany o hmotnosti větší než 5 kg, v případě heroinu či kokainu o hmotnosti větší než 100g. NSS v usnesení ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013-27, uvedl: „*Obavy vyjádřené žadatelem o mezinárodní ochranu často není možno objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením či odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žadatel obává. [...] Pokud v průběhu správního ani soudního řízení stěžovatel neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o možnosti jeho opětovného potrestání, neodkázal například na existenci případu, kdy by byl ve Vietnamu odsouzen pachatel trestného činu spáchaného a odsouzeného v zahraničí, kde již vykonal i uložený trest, nelze tuto obavu považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu zákona o azylu*“ (srov. k tomu obdobně usnesení ze dne 23. 11. 2016, č. j.: 6 Azs 139/2016 - 28, či z poslední doby usnesení ze dne 21. 2. 2024, č. j.: 3 Azs

320/2022 – 42). Nadto je třeba poznamenat, že se ve Vietnamu trest vykonaný v zahraničí do tamější obdoby výpisu z rejstříku trestů nezapisuje a na dotyčného je tak místními úřady pohlíženo jako na osobu bezúhonnou, když podle zkušeností dalších zastupitelských úřadů členských států nemají vietnamské úřady v naprosté většině případů jakýkoliv zájem se těmito osobami dále zabývat. Soud tak má za to, že žalobci bez ohledu na trest smrti za drogovou trestnou činnost v zemi původu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu opětovného odsouzení za trestnou činnost, proto není dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

27. Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Předmětné úmluvy šetří zájem dítěte, jako důležité kritérium při rozhodování orgánů moci veřejné, ten však nemá představovat absolutní přednost zájmů dětí ve všech ohledech. V opačném případě by měli nárok na mezinárodní ochranu v členských státech Evropské unie nezletilci ze všech zemí, kde panují méně příznivé ekonomické a sociální podmínky. Orgány veřejné moci mají za úkol v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zvážit zájem dítěte a zkoumat, zda mu nemůže vzniknout závažná újma. V rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35, vztáhl NSS Úmluvu o právech dítěte na hrozbu rozdělení rodiny: „*Lze tedy uzavřít, že městský soud posoudil otázku přiměřenosti stěžovatelova vyhoštění do země původu, ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, souladně se zákonem o pobytu cizinců. Nic na tom nemůže změnit ani stěžovatelův poukaz na Úmluvu o právech dítěte. Ta na řešenou situaci nedopadá, neboť předmětem napadených správních rozhodnutí není oddělení stěžovatele a jeho dcery. Jak bylo vyloženo výše, stěžovateli a jeho manželce právně nic nebrání v tom, aby jejich rodina zůstala pohromadě, byť nikoli na území ČR.*“ V rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018-29, pak NSS zdůraznil, že není samozřejmostí udělit mezinárodní ochrany nezletilcům, kteří poukazovali na svůj nejlepší zájem ve smyslu mezinárodních závazků ČR: „*Nejvyšší správní soud v tomto směru předesílá, že z článku 3 Úmluvy o právech dítěte nelze v žádném případě dovodit, že by měly smluvní státy povinnost udělit mezinárodní ochranu každému dítěti, které o ni požádá. Dále je třeba zdůraznit, že obecný komentář Výboru pro práva dítěte č. 6 nese název „Zacházení s dětmi bez doprovodu a odloučenými dětmi mimo zemi jejich původu“ („Treatment of unaccompanied and separated children outside their country of origin“). Definčním znakem dítěte (nezletilého) bez doprovodu či odloučeného dítěte pro účely citovaného komentáře je, že bylo odděleno od svých rodičů (srov. definice těchto pojmů v odstavcích 7 a 8 obecného komentáře), a stěžovatel c) do těchto kategorií evidentně nespadá. Nejvyšší správní soud dále opakuje, že se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že stěžovatelům – tedy i nezletilému stěžovateli c) – v případě návratu do země původu žádné riziko nehrozí. Nelze se proto domnívat, že by návrat stěžovatele c) na Ukrajinu, odkud pocházejí jeho rodiče a kde žije i širší rodina, kolidoval s jeho nejlepším zájmem.*“ Žalobci nebyl udělen azyl a nezletilé děti žalobce mají rovněž vietnamské občanství, neudělení azylu žalobci nebude mít za následek odloučení dětí od rodičů. Dle rozsudku NSS ze dne 5. 8. 2020, č. j. 6 Azs 52/2020-41 „*mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek státu respektovat volbu stěžovatelův ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno uvážit okolnosti každého konkrétního případu*“. S ohledem na odmítnutí udělit mezinárodní ochranu také manželce žalobce (matce společných dětí, NSS č. j. 4 Azs 221/2024 – 37), nelze očekávat rozdělení rodiny, nýbrž vycestování celé rodiny do země původu.

28. Městský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s.ř.s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 6. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce